

CAPITOLUL UNU
China – 1259 E.C.1

Natalya își ținu respirația și așteaptă explozia.

Din fortăreața înaltă de deasupra ei, artileriștii *song* tocmai lansaseră alt baraj de bombe de fier din *fei yun pi-li pao*, tunurile lor metalice care bubuiau ca trăsnetul. Strălucind roșii ca focul, proiectilele descriau arce înalte pe cerul nopții, pentru a se năpusti apoi către Hoarda Marelui Han.

Fata își puse palmele peste urechi și se adăposti în spatele fortificațiilor înălțate de inginerii *jin*. Cu toate că mormanul de pământ se cutremura la fiecare impact, azvârlindu-i țărână în ochi cu un zgomot destul de puternic încât să aibă impresia că urechile i se sparg ca porțelanul, construcția rezistă. Deocamdată.

Aerul, fierbinte și umed între mâinile sufocante ale verii, se liniștește apoi, îngroșat de fumul pulberii negre pe care Natalya o simțea, usturătoare, în ochi și în nări.

Ba nu, *el* o simțea în ochi și în nări.

În ochii și în nările lui Bayan, un războinic buriat din îndepărtatele stepe nordice, care era strămoșul Natalyei. Dar faptul că trăia amintirile unui bărbat era aspectul cel mai puțin dezorientant al simulării. Cultura mongolului Bayan

¹ Era Comună – coincide cu sistemul de numărare a anilor pornind de la nașterea lui Cristos, dar este o denumire neutră, preferată de popoarele cu altă religie decât cea creștină (n. tr.).

îi fusese complet străină, iar războiul de cucerire purtat de poporul lui în Asia și Europa o umplea de o neliniște profundă. Totuși, ca urmare a acelor invazii, în arborele ei genealogic rus și kazah pătrunsese ADN-ul unui strămoș mongol. Povestea cuceririlor mongole era, într-un fel, povestea originilor Natalyei.

Lângă Bayan, un războinic tânăr tremura privind în sus, de parcă s-ar fi temut că meterezele se vor prăvăli peste ei. Întreaga armată a Hanului văzuse cât rău puteau pricinui armele poporului *song*, sfârtecând oamenii și caii, cu fier și foc.

Natalya îl simți pe Bayan pășind în fața ei pe scena minții și se retrase în umbră, lăsând memoria lui să-și urmeze cursul.

— Liniștește-te, îi spuse Bayan ostașului. N-a fost decât o demonstrație. Vor să se asigure că ne amintim de înfrângerea noastră de la Poarta Xin Dong.

Tânărul strânse din buze și dădu din cap.

— O demonstrație convingătoare.

După discurs și înfățișare, părea un recrutar *tangut* și probabil nu participase la prea multe lupte. Nu era un mongol din stepe. Nu luase parte la instrucție și la *nerge*, marea vânătoare. Bayan ținea foarte bine minte prima lui experiență, copleșitorul șir de războinici de aproape o sută treizeci de kilometri lungime, mărșăluind și călărind disciplinați, fără să rupă vreodată rândul, cu ambele flancuri formând un cerc imens cu diametrul de mulți kilometri, pe care îl strânseseră apoi metodic, înconjurând vânatul, pentru ca turmele de animale înfricoșate să poată fi ucise pe îndelete de Marele Han. Exercițiul durase câteva luni și-i pregătise pentru război pe Bayan și pe toți luptătorii din triburi.

Acest oștean tânăr avea să-și găsească până la urmă curajul sau urma să piară, fie de mâna dușmanului, fie ucis de Hoardă, din cauza lașității sale. Bayan va trebui să-i ordone

căpitanului unității *arban* a tânărului *tangut* să stea cu ochii pe el.

— Cum te numești? îl întrebă.

— Chen Lun.

Bayan îi ceru numele căpitanului și pe al comandantului său, apoi adăugă:

— Nu te pierde cu firea, Chen Lun. Așa cum Ogodai-Han a cucerit poporul *jin*, și Möngke-Han va învinge poporul *song*. Vom *nimici* cetatea asta și vom ucide până la unul bărbații, femeile și copiii adăpostiți în ea.

Războinicul își plecă fruntea.

— Așa va fi.

Pe urmă Bayan îl părăsi și porni de-a lungul zidului de apărare, inspectându-și propriile trupe și simțindu-se mulțumit de hotărârea și de puterea exprimate de înfățișarea oamenilor în prezența artileriei *song*, fără să se sinchisească de arșița de pe acele meleaguri și de bolile ce le bântuiau. Către apus, dincolo de fortificațiile Hanului, muntele se profila înalt și negru în noapte, cu îndepărtatele lumini ale Orașului Pescarilor de pe culme. Nici măcar Alamut, fortăreața Asasinilor din Persia, nu-i rezistase asediului atât de bine și de mult ca bastionul acela. Locul unde se afla, cu râuri late și pante abrupte pe trei laturi, îi oferea un avantaj natural de netăgăduit, sporit de mașinile de război ale poporului *song*.

Însă altă umbră se înălța în fața muntelui, o terasă pe Dealul Șaua, construită din porunca Hanului. Bayan bănuia că, în cele din urmă, le va înlesni atacul sau le va oferi o perspectivă mai bună asupra orașului. Unii o credeau o demonstrație nebunească de trufie a Marelui Han, dar se putea numi trufie când cel care o manifesta era Biciul lui Dumnezeu, Împăratul Lumii?

La ora hotărâtă, Bayan se retrase în partea de răsărit a taberei, pe Dealul Leului, pentru a li se alătura celorlalți

comandanți din *mingghan*¹ în *gerul*² generalului lor. În imensul cort rotund, înfășurat în păslă, căldura era înăbușitoare. O parte din ceilalți comandanți tușeau, iar câțiva erau palizi și păreau slăbiți, deși se străduiau din răspuțeri să-și ascundă boala. Bayan se întrebă câți oșteni le va ucide molima înainte de încheierea luptelor.

— Am primit ordine noi, spuse generalul Köke. Wang Dechen va conduce în seara asta un asalt asupra Porții Hu Guo.

— Wang Dechen? întrebă un comandant.

— Da, întări Köke.

Wang Dechen era cel mai de încredere general al Hanului, comandantul suprem. Acolo, la Orașul Pescarilor, avea în subordine, atât pe cursurile de apă, cât și pe uscat, patru unități *tumen* ale Hoardei, fiecare alcătuită din câte zece mii de oameni. Un asalt condus de el însuși nu putea fi decât de cea mai mare importanță.

— Fiindcă ne-au învins la Poarta Xin Dong, continuă Köke, acești *song* nu se așteaptă să-i atacăm atât de curând și pe întuneric. Wang Dechen vrea alături de el numai oameni în cea mai bună formă. Fiecare dintre voi știe cât de sănătoși și în ce stare îi sunt oamenii din *jağun*³.

— Ai mei sunt pregătiți. Bayan își șterse sudoarea care i se prelingea de sub coif. Toți oamenii mei sunt gata de luptă.

Köke își roti privirea prin *ger*.

— Și ceilalți?

Câțiva comandanți își oferiră unitățile în întregime. Cei cu mai mulți oșteni atinși de molimă se limitară doar la o parte dintre unitățile mici, alcătuite din câte zece oameni și numite *arban*, de sub comanda lor. Köke le acceptă pe toate.

¹ Regiment mongol alcătuit din o mie de oameni, adică o sută de unități *arban* (n. tr.).

² Iurtă foarte mare (n. tr.).

³ Unitate a armatei mongole alcătuită din o sută de soldați (n. tr.).

— Adunați-vă luptătorii și veniți la metrezul dinspre miazăzi, peste o jumătate de oră, puse el capăt întrunirii. Acolo veți primi ordine.

Comandanții se împrăștiară și Bayan grăbi pasul către tabără. În timp ce el își vedea de drum, Natalya simți un nou val de spaimă și de epuizare totală. Avea să fie a cincea bătălie prin care trecea, alături de strămoșul ei, în simularea din Animus. Simțea nevoia unei pauze, să se detașeze de locul acela sângeros și aducător de moarte.

— Nu pot, spuse împingându-se spre suprafața minții lui Bayan. Victoria, nu pot face asta.

Trecură câteva clipe. Începutul luptei era tot mai aproape.

— Victoria?

Te simți bine, Natalya? întrebă, în mintea ei, o voce feminină cu un ușor accent franțuzesc.

— Nu, nu mă simt bine. Cred că am nevoie de o pauză.

Neuronal ești stabilă, deși pulsul și tensiunea arterială sunt ușor crescute.

Serios? ar fi vrut Natalya să spună. Ce altceva ar fi fost de așteptat să se întâmple cu tensiunea ei arterială înainte de o bătălie medievală corp la corp?

— Am nevoie de o pauză, doctore Bibeau, repetă ea, cu mai multă hotărâre.

Ești sigură? Știi cât de rău o să-ți fie.

Bayan tocmai ajunsese în tabără și Natalya simți crescând euforia cu care se gândea la luptă.

— Sunt sigură.

Urmară câteva clipe de tăcere. Natalya își imagină iritarea din spatele ei.

Bine. Pregătește-te.

Își adună puterile pentru ceea ce știa că o să urmeze, exact așa cum făcuse Bayan sub focul tunurilor *song*, numai că se aștepta la alt tip de explozie.

Simularea se încheie peste trei secunde, două, una...

Lumea din jurul Natalyei, tabăra de război a mongolilor, stelele, căldura umedă de pe pielea ei, mirosul de fum și de sânge, totul se spulberă într-un foc mental care izbucni în ea și o străbătu preț de câteva secunde chinuitoare. Durerea se domoli lăsându-i cenușă în locul gândurilor și se trezi în golul fără formă al Coridorului Amintirilor, un spațiu de așteptare și de tranziție destinat acomodării cu simularea. Natalya nu-și putea imagina o trecere mai dificilă dintr-o stare în alta.

Acordă-ți câteva clipe. Destinde-te.

Nu se putea destinde cu adevărat înaintea de a ieși complet din simulare, dar se strădui să-și scoată din minte amintirile lui Bayan agățându-se de ale ei. Se gândi la părinții și la bunicii ei, la viața pe care o dusesse înainte de a o găsi Monroe și de a o atrage în toată nebunia asta. Victoria o învățase cum să se agațe de anumite amintiri, ca sunetele clopotelor bisericii ruse ortodoxe a bunicii ei sau mirosul de *shchi*¹ fiartă la foc mic în timp ce din condimentatele găluște *manti*² se înălțau aburi. Erau amănunte ce o definea și o ajutau să se regăsească ori de câte ori se pierdea în viața altcuiva.

După ce trecură astfel câteva momente, respiră adânc, pregătindu-se pentru partea cea mai rea.

— Sunt gata să ies, spuse ea.

Bun. Extracție parietală peste trei secunde, două, una...

Mintea Natalyei, pânțele, pielea, totul în ea păru să se întoarcă pe dos, de parcă și-ar fi expus atingerii aerului nervii dezgoliți. De acum nu mai țipa, dar gemu până la trecerea senzației, apoi Victoria săltă casca Animusului și o îndepărtă. Tânăra stătea în centrul unui inel metalic imens,

¹ Supă rusească de varză (n. tr.).

² Găluște din aluat umplute cu carne tocată sau linte, specialitate turcească și central-asiatică (n. tr.).

plasat la înălțimea taliei, de care era legată cu un soi de harnașament ce-i înconjura trunchiul. Cleme metalice îi fixau picioarele de suporturi ce făceau corp comun sub ea, iar curele îi legau brațele de un soi de exoschelet, care rămânea un tot chiar și la cea mai mărunță mișcare. Spre deosebire de Animusul folosit de Monroe, modelul acesta permitea trupului Natalyei să facă toată gama de mișcări din simulare, rămânând pe loc. Victoria o ajută să se dezlege.

— Nu uita să respiri, spuse femeia, ajutând-o să iasă din inel.

Natalya trecu prin el, cu picioarele tremurându-i ușor. În funcție de poziția corpului și de mișcările pe care le făcea în timpul simulării, noul Animus putea s-o epuizeze fizic. Valuri de greață îi înăbușiră durerea și simți gust de fiere.

— Am nevoie de o găleată, spuse închizând ochii.

Cu ei deschiși îi era mai rău.

— E aici, răspunse Victoria.

Fata se întoarse către locul dinspre care auzise vocea doctoriței și deschise ochiul drept, puțin, foarte puțin, doar cât să zărească, printre propriile gene, imaginea neclară a găleții. Pe urmă vărsă până i se goli stomacul și i se tăie răsuflarea.

— Gata? întrebă cu blândețe Victoria, netezindu-i părul.

Natalya se împletici către patul de companie aflat într-un colț al încăperii, gâfâind și simțind o senzație de apăsare.

— Gata.

Auzi găleata clipocind, cărată afară de un tehnician de la Abstergo, și se simți stânjenită când se gândi la omul acela, dar numai pentru o clipă. La urma urmelor, ea, Natalya, era cea care trecea prin infern.

Își protejă ochii cu mâna și încercă să-i întredeschidă.

— Cât am stat acolo de data asta?

— Trei ore și unsprezece minute, răspunse Victoria așezându-se pe un scaun de lângă pat.

— Mi s-a părut mai mult, spuse Natalya, însă, pe de altă parte, așa i se părea întotdeauna.

— Vrei să dormi?

Natalya deschise ochii mai mult și se întoarse spre femeie. În săptămânile trecute de când ea și ceilalți ajunseseră în Cuibul Vulturului, părul foarte scurt tuns al Victoriei crescuse puțin, dar avea aceiași dinți mari și zâmbetul neschimbat.

— Cred că da, răspunse fata.

— Bine. Vei da raportul mai târziu.

Respirând șuierat și întinzându-se, Victoria se ridică de pe scaun și traversă încăperea. Deschise un dulap din sticlă lucioasă și scoase o pătură de lână decolorată, cu care o înveli pe Natalya.

— Acum odihnește-te. De restul ne ocupăm noi.

Fata încuviință, sau așa crezu, n-ar fi putut spune exact, fiindcă somnul o cuprinse și închise din nou ochii.

Când se trezi, era singură, dar perfect convinsă că, de undeva, cineva o supraveghează. În lumina blândă din încăpere, se ridică în capul oaselor și rămase așa, cu tâmplele zvâcnindu-i. Știa că asta va dura cel puțin o zi, deși, la început, durerile de cap ținuseră mai mult. Le aveau și ceilalți. Victoria îi asigurase că, până la urmă, ar trebui să dispară, deoarece Animusul fiecăruia fusese individualizat prin calibrare și programare cu ajutorul informațiilor obținute prin neurometrie.

Ar trebui să dispară, nu e sigur că vor dispărea.

Natalya își masă ceafa, urcând aproape până în creștet, unde inhibitorul parietal îi bombardase creierul cu valuri de pulsații electromagnetice concepute special pentru ea.